

# Определение

№ 429

гр. София, 19.09.2019 г.

СОФИЙСКИ АПЕЛАТИВЕН СЪД, Наказателно отделение, 2-ри състав, в публично съдебно заседание на деветнадесети септември две хиляди и деветнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: К. КАЛПАКЧИЕВ

1. ВЕСИСЛАВА И.  
ЧЛЕНОВЕ:  
2. В. МАГДАЛИНЧЕВА

при участието на секретар:...К. ГЕОРГИЕВА..... прокурора  
.....ТРИФОНОВА.....сложи за разглеждане.....  
ВНЧ дело № 921 по описа за 2019 година, докладвано....  
от съдия.....И.....

На именното повикване в 11:02 часа, се явиха:

ОСЪДЕНИЯТ Д. П., редовно призован, е доведен от затвора. Явява се и упълномощения негов защитник адв. К. А. - уведомен от минало съдебно заседание.

За Началника на Затвора [населено място] се явява Д. М., с пълномощно, обективизирано в Заповед № Л-262 от 16.09.2019 година.

СЪДЪТ ДОКЛАДВА на страните, че вчера в 16.00 часа в деловодството на състава са депозираны методически указания за оценка на риска на лишения от свобода и планиране на присъдата му.

ЮРК. М.: Методиката и правилата, които представих в миналото съдебно заседание са част от тази книга – „Затворно дело“. Предоставям тази книга сега към доказателствения материал, с изрично уточнение, че след това тя трябва да ни се върне.

АДВ. А.: Аз притежавам списание „Затворно дело“ № 4, така че съм запознат с това, което представи юрисконсулт М.. Запознат съм и с методическите указания.

ПРОКУРОР ТРИФОНОВА: Да се даде ход на делото. Не правя отвод на състава на съда.

ЮРК. М.: Да се даде ход на делото.

АДВ. А.: Да се даде ход на делото.

ОСЪДЕНИЯТ П.: Да се даде ход на делото.

СЪДЪТ счита, че няма процесуална пречка за даване ход на делото, поради което

ОПРЕДЕЛИ:

**ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО**

АДВ. А.: Във връзка с това, което бях представил - Решение № 2 от 2006 г. на Комисия за закрила и дискриминация, представям го заверено, заедно с линк към сайта на комисията, където може да се намери решението.

Във връзка с писмо на И.Ф. Началник на Затвора, в което се съобщава, че Затвора – С. няма статистика относно лишените от свобода, които са на лек режим, информация за броя на чужди граждани с лек режим, представям ви решение № Л-1660/05.04.2018 г. на ГД „Изпълнение на наказанията“. Същото е по Закона за достъп до обществена информация, от което е видно, че такава статистика има и че чуждите граждани към 31.12.2017 г. са били 172 души, от които в [населено място] четирима са били на лек режим. Моля да го приемете.

Във връзка с възможностите на молителя Д. П. да работи след излизане от затвора, представям служебна бележка от дружество [фирма], в която се заявява, че му е предложена работа, в случай че излезе от затвора, като съм извадил У. акт от Търговския регистър. Моля да ги приемете.

ЮРК. М.: Представям актуална към днешна дата справка за изтърпяното от осъдения наказание и за остатъка му.

ПРОКУРОР ТРИФОНОВА: Нямам доказателствени искания. Да се приемат представените от страните доказателства.

ЮРК. М.: Нямам доказателствени искания. Не възразявам да бъдат приети представените доказателства.

АДВ. А.: Нямам доказателствени искания. Да се приемат представените пред съда доказателства. Считаю, че същите са относими към предмета на делото.

След провеждане на съвещание, съдебният състав намери, че следва

да приеме всички представени от страните, посочени в днешното съдебно заседание подробно от всяка от тях, както и в предходното съдебно заседание документи, като писмени доказателства по делото, тъй като приема, че тяхната относимост към доказателствения предмет е убедително изводима от изтъкнатите от страните аргументи за представянето им, а съдържанието им съдът следва да оцени, произнасяйки се с акта си по същество.

Ето защо, СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:

ПРОЧИТА и ПРИЕМА като писмени доказателства по делото представените от страните и подробно изброени в предходното и в днешното съдебно заседание.

СТРАНИТЕ /поотделно/: Нямаме доказателствени искания.

СЪДЪТ като съобрази становищата на страните, че нямат искания за събиране на други доказателства и като изведе служебна преценка, че делото е изяснимо с наличните доказателствени материали

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИКЛЮЧВА СЪБИРАНЕТО НА ДОКАЗАТЕЛСТВА

ДАВА ХОД НА СЪДЕБНИТЕ ПРЕНИЯ

ПРОКУРОР ТРИФОНОВА: Моето становище е, че жалбата е неоснователна, а решението на Софийски градски съд следва да бъде потвърдено.

Не оспорвам наличието на първата предпоставка за условно предсрочно освобождаване, тъй като от представената от затвора справка е видно, че лишеният от свобода към момента е изтърпял фактически половината от размера на наложеното му наказание, а именно изтърпял е фактически 11 г. 8 м. и 21 дни, при изискуеми от закона 10 години.

Считам, че от приложените по делото доказателства не може да се направи извод, че същият е дал доказателства за своето поправяне. Намирам, че са налице доказателства за започнал положителен процес в тази насока, но не и за категоричен извод, че този процес към момента е приключил както изисква разпоредбата на закона. Съображенията ми са следните: В изготвената първоначално оценка на риска от рецидив са очертани дефицити в отношението на П. към правоотношението в междуличностни проблеми и умения за

мислене. В първоначалния доклад от 11.02.2012 г. е посочено, че той не поема отговорност за извършеното правонарушение, не осъзнава жертвата, враждебен е към правната и съдебната система, трудно овладява импулсивността си, рядко мисли за последствията от действията си. Проследявайки останалите доклади, изготвени на 28.02.2013 г. и справки от 01.07.2013 г. и 06.11.2013 г., от 12.03.2014 г. и 02.10.2014 г., от 20.08.2015 г. не се установява промяна в неговото отношение към извършеното престъпление. Процес на промяна в положителна посока започва да се отбелязва в началото на 2016 г., когато е направена констатация, че са започнали да се формират известни позитивни нагласи и стремеж към осъзнаване на персоналната му отговорност, поради това на 20.01.2016 г. режимът на изтърпяване на наказанието е бил заменен от строг на общ. Този процес продължава и през следващите години, както е отбелязано в доклади от 12.05.2017 г. и от 28.03.2018 г. В препланирането на присъдата от 22.04.2016 г. е отбелязано, че се повишава неговата самокритичност като е започнал да осъзнава последиците от действията си и да осъзнава жертвите, наблюдава се стремеж към преосмисляне и частично осъзнава персоналната му отговорност. Не се наблюдава промяна относно само частичното осъзнаване на персоналната му отговорност и в препланирането на присъда от 29.11.2016 г. и 11.04.2017 г. В плана на присъдата му от 19.07.2017 г. е отбелязано, че декларира готовност за предприемане на отговорност и полага усилия в осъзнаване на причините довели до извършване на престъплението. Всички тези планове и планирания са подписани от лишения от свобода, а не само от представител на затворническата администрация като никъде не е отбелязано, че той не е бил съгласен с направените констатации и изводи. Едва в препланирането от 07.06.2019 г. е посочено, че по отношение на извършеното престъпление, поема отговорността и разбира мотивите за него, осъзнава вредата която е причинил, мотивиран е за промяна.

Проследените от мен становища по доклади, планове за присъдата и препланирания по нея, водят до извод, че по-съществена промяна у лишения от свобода е настъпила едва през настоящата 2019 г. Доказателство за това е и обстоятелството, че до този момент, наред с положителните моменти в неговото поведение – учебна и обществена дейност, полаган труд, награди, същият е извършвал и множество нарушения на правилата в затвора, за което са му били налагани съответни наказания, като тези нарушения са започнали още през 2010 г. и са продължили до месец юни 2018 г., след която дата няма данни за други налагани наказания. Прави впечатление също, че положителният процес е започнал през 2016 г., т.е. по времето когато е приближавало той да изтърпи фактически половината от наложеното му наказание, което е основание да

поиска условно предсрочно освобождаване. Като първите по-трайни резултати в тази поправителна работа се констатираха едва през 2019 г. Поради всичко това, аз считам, че към момента липсват доказателства, че поправителния процес е приключил и че са постигнати целите на чл. 36 от НК, и че не може да се направи извод в момента, че в случая не се касае просто за съзнателно, формално деклариране на обстоятелства единствено и само с цел постигане на условно предсрочно освобождаване.

В обобщение, според мен по делото са събрани доказателства за започнала положителна промяна у осъдения, като този процес не е приключил. Размерът на фактически изтърпяното наказание се доближава до минималния предвиден в закона, а остатъкът е голям, като се има предвид и характера и тежестта на престъплението, за което му е наложено наказанието.

Поради тези обстоятелства считам, че евентуално уважаване на молбата би било преждевременно и моля да потвърдите определението на СГС.

ЮРК. М.: Уважаеми апелативни съдии, считам протоколното определение на 22-ри състав на Софийски градски съд за правилно, а подадената жалба от лишения от свобода Д. П. срещу протоколното определение за неоснователно.

Считам изводите на съда за правилни, също така считам, че новия събран доказателствен материал по никакъв начин не опровергава изводите на първата инстанция, напротив допринася за обосноваване на извода, че корекционният процес, макар и наистина започнал да върви в положителна посока, към момента не е приключил - рискът от вреди към обществото остава среден.

Налице са извършените дисциплинарни нарушения, поради което той не може и не следва да се третира за ненаказан поради висящите административни дела, едно от тях, което е оставено в сила от Върховен съд. Плановите и докладите, в преходния изготвен план от 2017 г., който Д. П. е приел за изпълнение, му е вменил задължение да не допуска дисциплинарни нарушения. В същото време обаче той е допуснал три дисциплинарни нарушения, поради което не е изпълнил плана на присъдата от 2017 г. В последния изготвен план на присъдата от 2019 г. – 06 месец, който е подписал, че ще изпълнява, е заложено да коригира нагласите си, да коригира уменията за мислене, както и уменията за самоконтрол. Приел го е за изпълнение. Този план е изготвен преди три месеца и не може да се счита, че е изпълнен към момента, тъй като той е приет за изпълнение в рамките на поне една година.

От гледна точка на докладите, плановите, които са изготвени за изпълнение на присъдата, от които представени доказателства е видно, че към момента не са налице трайни, несъмнени,

категорични доказателства за поправка.

Считам и моля да бъде потвърдено определението на първата инстанция, тъй като евентуална отмяна на това определение би била неправилна от гледна точка целите на наказанието визирани в чл. 36 от НК, а именно специалната превенция не е постигнала целта си, не е оказала нужното превъзпитателно въздействие на лишения от свобода и за това говори неговото демонстративно протестно поведение и несъгласие с налаганите ограничения, неспазване на правилата, които е установила пенитенциарната система. Считам, че затворът е огледало на обществото и неспазвайки правилата в затвора, няма да спазва и правилата в обществото в бъдеще.

От гледна точка на генералната превенция, евентуалната отмяна на първоинстанционното определение би довело до негативен отзвук сред лишените от свобода, сред затворническата общност в затворите в България, както и сред обществото като цяло, тъй като посланието, което би било отправено към обществото не би имало благоприятен ефект, а по-скоро негативен ефект.

Поради всички изложени до тук съображения поддържам становището на Началника на затвора, че материалната предпоставка не е налице за постановяване на условно предсрочно освобождение и моля съда да потвърди определението на първата инстанция. Считам, че едно евентуално условно предсрочно освобождаване е твърде преждевременно на този етап. Считам, че на по-късен етап, при липса на нарушения, при един достатъчно дълъг период на показване на нагласа за спазване на правилата, би било социално приемливо да бъде освободен, но към този момент не считам за целесъобразно.

АДВ. А.: Уважаеми апелативни съдии, моля да отмените протоколното определение от 17.07.2019 г. на СГС и да уважите молбата на лишения от свобода Д. П. за условно предсрочно освобождаване. Аргументите ми за това са следните:

Няма никакво съмнение, че първата предпоставка по чл. 70 е налице - същият е изтърпял повече от половината от фактически наложеното му наказание.

Спорният момент е втората предпоставка – дали същият е дал с поведението си необходимите доказателства, че се е поправил. За разлика от прокуратурата и представителя на затвора аз считам точно обратното на тях, че същият е дал тези доказателства и всъщност няма повече какво да се изисква от него за поправка. На първо място считам, че следва да се уточни какво е правното положение на лишения от свобода - дали той следва да бъде считан за наказван или не трябва да се счита за наказван. Прокуратурата посочи, че той е бил наказван още от 2010 г. и това било приключило до 2018 г. Считам, че това е доста некоректно

позоваване доколкото чл. 109 от ЗИНЗС ясно показва, че след изтичане на една година от изтърпяване на наказанието, същият следва да бъде считан за ненаказван. Чл. 100 от Правилника за приложение на закона пък изрично изисква на всеки шест месеца да се преглежда досието на лишения от свобода и заповедите за наказания, по които той следва да бъде считан за ненаказван, да бъдат изваждани оттам. В този смисъл аз не смятам, че по делото има каквито и да било доказателства за наказания през 2010 г., защото те не би трябвало да са там, ако са там - имаме нарушение на закона.

Друг е въпросът за наказанията му през 2018 г. Както е посочено в докладната записка на ИСДВР - И. Д. имаме три наказания. Единственото наказание, което в момента би могло да се приеме, че не е отменено с награда, е това по Заповед № 112. Същото е за извънредно дежурство за срок от свобода от седем дни. И доколкото то е било наложено на 21.06.2018 г., то вече е изтекла и тази една година от неговото изтърпяване. Двете други заповеди са заличени с награди, като обръщам внимание, че по отношение на този спор дали последната заповед от 2019 г. е заличена, има висящ спор и доколкото АПК в чл. 166 казва, че заповед не влиза в сила докато тече обжалване, то тази заповед, с която е отменена отмяната за заличаване на наказание считам, че не следва да бъде обсъждана от съда.

Общо тук прокурорът каза, че едва ли не целенасочено от 2016 година Д. П. започва да демонстрира поправяне, което е неискрено и се прави с цел условното предсрочно освобождаване. Моето мнение, лично като на човек и на юрист е, че тези три наказания, които бяха за деяния, които странно как бяха извършени в един ден и не бяха обединени в едно наказание, а бяха сложени съвсем целенасочено в три, те бяха направени от администрацията на закона именно, за да възпрепятства това условно предсрочно освобождаване. По тези причини считам, че Д. П. следва да бъде третиран от настоящия състав като ненаказан.

Поправил ли се е, дал ли е достатъчно доказателства, че се е поправил. Аз се опитах да стесня това много обширно понятие, за да има някаква яснота какво означава да се е поправил според нашето законодателство. Това означава - в плана да му е казано „Ти ще вършиш нещо, ние ти обещаваме друго.“ И ако той е изпълнил своя план да приемем, че е постигнал целите, които са заложили в него. Как е изпълнявал плана се вижда от докладите, които представи представителя на затвора.

Ще посоча на съда, че още първоначалния доклад от 03.02.2012 г. се посочва, че още от средата на 2011 г. се наблюдава положителна тенденция -

желание да бъде включван в работния процес. Определен е за отговорник на спалното помещение, помага за решаване на битови проблеми, проявява зрялост и инициативност в изпълнение на поставените му задачи. Като основни проблеми са посочени неприемането на отговорност за извършеното правно положение и че трудно овладява импулсивността си. В доклада от 28.02.2013 г. е посочено като проблем, че злепоставя администрацията. За този проблем ще обърна вниманието на съда, че е решен с делото на ЕСПЧ в С., а именно Ш. и Д. П. срещу България, където се видя, че всъщност това злепоставяне на администрацията, за което говори тя в този доклад, всъщност става въпрос за това, че той е пуснал жалба. В резултат на което ЕС осъди България, тъй като се установи, че не може за жалба да бъде наказван който и да било, в това число и затворник.

В доклада от м.02.2013 г. като нещо положително е посочено създаването на Българското затворническо сдружение за рехабилитация, което цитирам: „Води до реализиране на лидерските му качества“. Отново е посочено успешното му ограмотяване на български език; изразил е желанието си за работа, но тя просто не му е била осигурена; поддържа „активна кореспонденция“, както е казано там. Отново са посочени същите проблеми.

Следват три доклада, които са от месец ноември 2013 г. до месец октомври 2014 г., където се изброяват наказанията и нищо конкретно не се казва за него, но е посочено все пак, че е успял да



запише университет, тоест дистанционно обучение на висше образование. Като ще кажа, че голяма част от споровете в администрацията към онзи момент са именно това - той има ли право да учи или няма право да учи в университет.

В доклада от м. октомври 2014 г. е казано, че се стреми да съдейства на администрацията, помага на лишените от свобода като им пише молби, съдейства на лишените от свобода, които не владеят български език, тоест започна активно да участва в живота на затворническата общност.

В доклада от 20.08.2015 г. се сочи отчитане на положителна тенденция, за което е бил награждаван с три заповеди, като са посочени от юни 2014 г., април 2015 г. и юли 2015 г., като отново е казано, че помага на лишените от свобода, учи и добре владее български език. Тоест, въпреки твърденията на прокуратурата, че в този момент нищо конкретно и хубаво не се случва при лишения от свобода, мисля, че тези доклади ясно показват една положителна тенденция, която той затвърждава през следващата година. В доклада от 07.06.2016 г. изрично се казва: „Поема вината си за извършеното, поддържа позитивна линия на поведение и умее да спазва правилата и изискванията към него. Не се отчита наличие на агресивна готовност. Няма данни за употреба на алкохол. Като председател на българското затворническо сдружение за рехабилитация кореспондира с множество институции в страната и в чужбина.“ Подчертавам: „Постигнато е преодоляване на желанието да прехвърля вината на другите. Формирани са позитивни нагласи в

поведението и мисленето му. Декларира наложената присъда за справедлива. Социално и емоционално зрял, наясно е със силните и слабите си страни. Само когато е убеден в правотата си е склонен да реагира опозиционно.“ Аз смятам това за много позитивно – това, че ние когато сме убедени в правотата си, не сме склонни да реагираме опозиционно, това е наш проблем и ние трябва да се превъзпитаем. „Въпреки личността си, като натура е уравновесен“ – така е записано. Значима положителна промяна в общата оценка, като „рискът от вреди не индикира данни за сериозни вреди за другите лишени от свобода и служителите. Няма нарушение в трудовата дисциплина. Търси и се съобразява с мнението ИСДВР“. Режимът му е заменен с „общ“. В доклада от 12.05.2017 г. отново се подчерта фактът, че е постигнато преодоляване на желанието му да прехвърля вина върху другите, наблюдава се пълно осъзнаване на персоналната му отговорност, приема отговорността за собственото си криминално поведение, осъзнава фактите допринесли за извършеното престъпление, декларира наложената присъда за справедлива, социално и емоционално зрял, с реалистична и балансирана самооценка – наясно е със силните и слабите си страни, изслушва околните, пряк и открит – с лекота изразява мнението си. В доклада от 12.06.2017 г. е подчертано, че поема отговорност за извършеното, осъзнава фактът на криминалното му поведение, декларира наложената му присъда за справедлива. Тоест това, което от него се изисквало в плановете е

постигнато.

В същото време ще посоча на съда, че в плановете за изпълнение от 29.11.2016 г. и следващите изрично на него затворът му е обещал и му е казал: „Ако нямаш наказание, ти ще получиш награда отпускане.“ И през 2016 г. Д. П. излиза три пъти в отпускане. Обаче внезапно според мнението на началника на затвора или на правителството, въпреки, че той няма никакво наказание и никакво нарушение година и половина до м. май 2018 г., той се явява единственият затворник, който фактически не получава обещаната му в плана за изпълнение награда. Ако се приеме, че е лошо това, че той не говори, че му се обещава нещо, но не се изпълнява, аз не смятам, че това е така.

Следователно тези доклади, които са ни представени от администрацията на затвора ясно показват, че Д. П. през годините е изпълнявал това, което му е било наредено и няма никакви сериозни забележки към него. В становището на затвора няколко пъти, а и в обжалваното определение се споменава, че Д. П. не е преминал през всичките фази на превъзпитание, тоест няма лек режим още. За мен прави впечатление опита на

администрацията на затвора, с писмото изпратено до този състав, да укрие статистиката, която се събира за чужденците на лек режим. Това за мен е скандално, но е предмет на друго производство.

Обръщам внимание, че писмото завършва:

„Законовите предпоставки за замяна на режим от „общ“ на „лек“ налага и преценката за наличие на адресна регистрация и близки на територията на Р България“, тъй като самият закон е дефинирал

отпуска като домашен. Тоест самата администрация ни казва, че чужденец трудно може да постигне лек режим.

От представената от мен справка по Закона за достъп до информация е видно, че от 2017 г. има само четирима чужденци с „лек“ режим в СЦЗ, тоест като сравним общия им брой, те основно са в С., се вижда, че те са непропорционално малко спрямо българските граждани. Като бележка казвам кои са били тези четирима чужденци, като ще обърна внимание на избухналия наскоро скандал и със сигурност единият от тях е бил К..

Нормалните чужденци в нашия затвор не получават „лек“ режим. Всичко това показва, че не може да се приеме за основателно твърдението на СЦЗ, че Д. П. не е изпълнил в цялост погресивната система за изтърпяване на наказанието. Тази нейна крайна фаза – лекият режим, не е достъпна за него. Оценката на риска, ще посоча на съда, че неговата оценка на риск е изключително ниска. Не мога да установя дали са 12 или 19 точките му, но сега като се запознахме с представената книжка на лишения от свобода ми направи впечатление следното нещо:

На първо място в точка „Й-2“ е посочено, че същият е имал „голеджийски запивания“ през последните шест месеца. Никъде в това дело не открихме той да е имал проблеми с алкохола. В точка „Л-6“, на стр. 22, са дадени две точки защо той е бил припаднал ударен с камък по главата и оттам му се увеличава с две точки рискът. Само че уважаеми съдии, това удряне с камък по главата е изрично отречено в неговата присъда, за която той

изтърпява наказание. Удрянето с камък през м. декември 2007 г. е случката, за която той твърди: „Мен ме удариха по главата и аз загубих съзнание.“, но българският съд казва – няма такова нещо и затворът му е сложил две точки защото е загубил съзнание. Не считам, че това е коректно и правилно, Тоест дори и тези 19 точки които са изключително ниски са още по-ниски.

В обжалваното определение съдът, позовавайки се на становището на администрацията казва, че рискът от вреди бил започнал като „среден“ и завършва като „среден“. Ще посоча на съда, че в същата негова книжка на стр.30 и стр.31 е отбелязано със стрелка, че рискът отива от среден към нисък, следователно рискът трябва да бъде записан като „нисък“. Не е посочен друг риск. Завършвам с обсъждането на доказателствата като считам, че всичко което сме събрали до този момент показва, че лишеният от свобода Д. П. е показал и демонстрирал своето поправяне и ние няма какво повече на изискваме от него. Той не е наказван – трябва да се третира така; награждаван е 11 пъти; има постоянна трудова заетост в СЦЗ и ЗО „К.“; участва в образователни курсове; посещавал е религиозните сбирки, като тук ще посоча отново характеристиките, които са му дадени от отец С. и пастор К.; налице е положение тенденция за намаляване оценка на риска от 41, според мен с около 12-10 точки; налице е критично отношение към извършеното правонарушение; приел е всичко, което се изисква от него да приеме; налице са добри личностни характеристики, тоест с лишените от свобода той е

добронамерен, поддържа добри отношения, проява нужната толерантност, търпимост, не употребява наркотици, има добра семейна среда, има приятелка. Смятам, че всичко това показва, че той трябва да бъде освободен. Може съдът да помисли за възможността да му бъде наложена някакъв тип „пробация“ след освобождаването, но това оставям изцяло на съда. Считам, че следва да бъде отменено определението на СГС и Д. П. да бъде пуснат условно предсрочно.

ОСЪДЕНИЯТ П. /в лична защита/: Като реплика, уважаема прокуратура каза, че промените не са били забележани до 2016 г., а това е защото първото ми интервю, което съм водил с ИСДВР, където изпълнявал тези точки беше 2015 г., тъй като сменил началника на затвора и аз лично отидох към комисията за изслушване пред началника ѝ и всички други представители от ИСДВР-та режим на комендант-надзиратели и т.н. и аз лично съм казал и заявил, че за 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014 и 2015 година, осем години не съм имал интервю с ИСДВР, тоест 9 години затвор без никакъв разговор между мен и ИСДВР-та. След разговор с началник 2015 г., началник устно разподелил ИСДВР-та ми г-н Ц. да води съответна интервю, отговори, от който се клонит картон, тоест оценка на риска, така че първия интервю за това книжка беше 2015 г., така че не съм учуден въобще, че прокуратура не знае за никакви данни преди този дата, защото няма данни.

Другото нещо, първият ми план беше по заповед на заместник министър на правосъдието 2013 г.,

иначе влиза в сила присудата ми окончателно около среда, края 2011 г. и чак две години по-късно заради гладна стачка, където да цитирам от представителка на затвора – „протестиращи дейност, враждебност към администрацията“.

Тридесет дена гладна стачка, от които почти да умира, след това беше обърнат внимание от Министерство на правосъдието във връзка на това, че затворът ми спрял обучения, и във връзка на това лично зам. министърът дава заповед на затвора да изпълнява задълженията им да ми пише на план, въпреки това, че закон изисква такива неща да бъдат писана след няколко месеца влизане в затвора. Така че от влизане в затвора 2008 г. до 2013 г. не съм имал никакъв план, никакъв среща с ИСДВР да изпълнява точки, интервю, абсолютно нищо. Ирония беше, че аз, когато почвах да учи повече български, не знам около 2010 г. оттогава до 2015 г. аз съм преведел такива интервюта с чужденци и със служители, за тези 5 години съм преведел с чужденци, така че аз дори помним въпросите, защото съм провел може би 100 пъти за чужденци. Ирония беше че, въпреки че съм преведел тези интервюта между чужденци и служители на затвора, лично не съм дал интервю и през 2015 г., не знам как съм получил копие някакъв доклад, май беше във връзка трансфер до Австралия, който беше отказана 2013 г., но получихме някакъв доклад по-късно от посолството беше даден от Затвора – С. и в това доклад пише различни неща, примерно, че не съм поел отговорност за деянието ми и различни неща. И аз с този доклад отидох при ИСДВР и казах:

„Защо си писал тези неща, в случай че не сме водили интервю?“ И той ме пита: „Така ли, няма интервю?“. Казвам: „Не, сега 2015 г. няма интервю с мен“. И така почва да има доклад, да има план, да има интервю, да има оценка на риск, който беше предизвикан пак от така протестиращи дейност от моя страна. Всичките ми наказания са били заличени, а другото нещо, което избирайно беше посочена от страната на затвора и на прокуратура, че от 2010 г. до 2018 г. съм бил наказан, но какво липсва от това математика е, че от около 4 години преди 2017 г. съм бил без наказания, четири години без наказания. Затворът свалиха типа ми и съм бил преместен в Затвор К.. Година и половина съм бил там без предложена от затвора награда, тоест отпуска, година и половин, всички други, които са етапно в затвора постоянно говори за някакъв процес, за някакъв етап на систем, но за година и половин без нарушения от моя страна, без дори доклад, година и половин самия затвор не е изпълнявал мой план. И сега е ироничен за представител от затвор да казва, че аз не съм изпълнявал план, в случай че самия затвор не е изпълнявал план. 2017 г., според мен, не е случайно един месец след да даде молба за условно предсрочно освобождаване 2018 г., един месец след това лично зам. министъра на правосъдието, който той сам е казал пред телевизора, че лично той е открил от моя страна някакъв нарушения. Според мен, не случайно един месец след, че съм дал молба за УПО и тогава всички са видели, че за 4 години съм бил ненаказан. И няколко седмици след това, в рамките



на една седмица съм бил отдаден три наказания, въпреки че едната влиза в сила, защото съдът отказа да разглежда самия наказания, това ще бъде обжалвана, ако не е обжалвано в момента, ще бъде обжалвана в Европейския съд за правата на човек. Този наказание е заличен така или иначе, другата наказание, също е заличен и чакаме съдът да определи дали въобще е законосъобразно, не за първи път, според мен няма да бъде за първи път, но преди няколко години Европейския съд за правата на човек е решал, че наказание, наложена срещу мен за клевета беше незаконно и това беше дадена, защото съм пуснал жалба срещу деяние на неизвестни лице от страна на служители, че имало кражба от кутиите на посетители в Затвора – С.. Един чужд гражданин дойде от Русия да види някой и от шкафа му беше крадена вещи. Аз пуснал жалба срещу това, срещу което съм бил наказан, което обърнах после в Европейския съд за права на човек. В първа инстанция тогавашния временно изпълняващ началник Д. Т. е изпълнявал точно този наказание, като причина да не бъде пускан на условно предсрочно освобождаване. Аз не знам колко трябва да бъде по някакви формални правила или емоционално, но според мен малко трудно, че само аз в момента съм съден за УПО, а не деянието на самия ръководството, които са писали тези документи. Същата прокуратура изпълнява остатъка според Тълкувателно решение от 1976 г. и спор НПК няма нищо общо с наложено УПО или не.

Беше споменато от представителка на затвор, че сегашния план е неизпълним, като план се води за

1 година, но самия ми план в К. не беше изпълнен от страната на затвор, така че аз съм имал план от 2016 г., една година след това не е изпълнен, даже повече - почти две и половин години от страната затвор не е изпълнен преди да съм бил наказан. Така че затворът иска от моя страна да изпълнявам еднагодишен план, но затворът да не изпълнява техния еднагодишен план, не разбирам дали този план има някаква стойност, или не. Чух, че затворът е огледало на общество, тогава, ако затворът е огледало на общество, защо тогава не можем да обсъждаме деянието на сами служители в затвора, толкова колкото аз съм наказан, толкова колкото заповедите от тяхна страна са отнемани и такова обезщетения, наложена от Административен съд, от Европейския съд за права на човек за нарушаване не само на правилата му на човешки права, така че всеки един от мои наказания няма нищо общо с нарушаване на човешки права, не съм нарушавал правата на никой за единадесет и половин години. От страна на затвора, само в мой личен случай, те са нарушавали потвърдена от Европейски съд за права на човек, поне веднъж мои права на човек. Другото нещо е, че 2010 г. аз започнах обучения, където съм бил спрял от мои обучения за висше образование, дипломната ми работа 2013 г., без мотивация, без обяснения от страна на затвора, което беше отменен в първа инстанция в административен съд, как затворници имат права за достъп до обучения. В същото време беше отменен устно заповед, не е писмена, на тогавашния началник на затвора С., със заповед от

същия зам. министър 2013 г. Също чуваме някакъв отзвук от затворници, нещо, ако аз съм пускан на УПО, не знам какво, обаче за някоя седмица чуваме отзвук как същия служители, същия началници, хем са станали режим Б. К., хем са му дали на него отпуски, което води до оставката на самия началник, който е писал всички тези лоши неща за мен.

Също искам да спомена, че аз бях предложен за сваляне на режим февруари 2018 г. и затвора отказа да ми свали режим даже без писмена обяснения и без мотивация, така че предполагам да има някакво обяснение как има двойно стандарт, двойно систем в Затвора К., в Затвора С., за няколко хора всички врати отворят, а за другите всички врати затварят. Същото госпожата, която представлява затвора в момента, споменава, че трябва да изтърпя повече от присъда ми, но не съм чул от страна на прокуратурата и от страна на затвора да изпълнява нещо конкретно, какво искат от мен. Искат аз да скачам докато мога, да се държа на един крак за 6 месеца, какво ли не. За последна 2 и половин години съм изпълнявал всички искания от мен, според план и според закона и в момента не чуваме абсолютно нищо от представителите на прокуратурата и затвора, какво е очаквано от мен, още една година, две, три, пет шест, до край на присъда, какво повече е очакван от моя страна. Изпълнявал съм абсолютно всички заповеди и година и половин самия затвор не е изпълнявал техен план. Няма да споменава лек режим, защото нито представителка на затвора, нито прокуратура е споменал лек режим, че те

искат от мен лек режим, аз не съм чул това поне, а просто нещо абстрактно, че не съм изпълнявал некаква етапна систем, обаче какво е това, прогресивна систем. Според мен, не само според мен, според законите съм изпълнявал абсолютно всички етапи на това на прогресив на систем, според мен съм стигнал всичко каквото било възможно за мен още 2018 г. и точно за това, с промяна на правителството, с промяна на ръководството на затвора - С., дори и промяна с отношение към мен, тоест самият затвор решава да не изпълнява моя план за изпълняване на присъда и затова съм ударил някаква стена, следва да удари стена, ръководството се чуди какво да направи с човета и ето ти три наказания. Това е което искам да кажа за реплика.

Малко сложен въпрос е какво ще правя, ако бъда освободен, защото зависи много от контекста, който е извън моя контрол. Примерно като чужденец, най-много чужденци които излизат от затвор получат забрана, да искам да не искам да остана в България ще бъде извън мои ръце, но ако излизам на условно предсрочно искам да продължавам на моя дейност като част на Българско затворническо сдружение, защото за 12 години, въпреки че съм намерил собствен занаят, дейности в затвор, затвор не ми дал работа за първите 8 години, защото те не са искали аз да имам кръстчета, тоест намаление на присъдата ми, така че за 12 години най-вече съм учил законите – ЗИНЗС, различни европейски законите изисквания, идеята ми е когато излизам от затвор да продължавам по тази насока, реформите в

институции на българската система. В случай че не съм пускан, също ще продължавам с реформите на българската затворническа система, така че разликата коя страна на ограда ще бъде, но във всеки случай горе-долу вече съм на английски има затворнически юрист, че за толкова години четем законите, практики, различни европейски норми, правила, това е вече моя страст и ориентация. Имам работа осигурен навън в няколко държави. Ако съм в Австралия, имам работа там осигурена. В България, в случай че съм тука имам осигурен работа, има една фирма където работи предимно на английски език и имат нужда от мен, защото хора там които работят там не знаят английски език. Имам предложена работа и в Германия. Ако излизам от затвор имам няколко възможности.

След изчерпване на становищата на страните,  
СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:

ДАВА П. ДУМА НА ОСЪДЕНИЯ.

П. ДУМА на ОСЪДЕНИЯ Д. П.: И., ако съм говорил прекалено, който е причина за няколко наказания от страна на затвора. Първите ми няколко години в затвор - С. беше много тежко като чужденец, документи беше представени на мен непреведени на език, който тогава съм разбрал и по този начин миналата година, когато адвокатът ми е имал достъп до досието ми съм разбрал, че съм бил наказан, че в досието съществува наказание от 2008 година. Аз за 10 години затвор не съм знаел, че съм бил наказан въобще.

Искам да уточня за чл. 439а от НПК и абсолютно няма нищо там, което не съм направил. Искам да допълня, че самият затвор е борил срещу мой опит да изпълнява тези неща. 2013 година съм бил спрял от обучения, не за първи път 2018 пак спрял от обучения. Всичко от страната на затвора, те не са ми дали работа до 2015 г., също съм бил спрял от работа, което първа инстанция беше отменил заповед на началника. Искам да изпълнявам чл. 439а от НПК ал. 3 -неприлагане на мерки за поощрения, неучастието в програми и дейности по ал. 1, когато такива не са били достъпни за осъдения. Не само че не са били достъпни от страна на затвора, аз съм направил тези неща достъпни със стачки, протести, обжалване, всичко, мое семейство е осигурявало моите обучения. Затвора отказа да ми дава обучения, свършил първия клас „а, б, в“, после отново почва първи клас, защото като чужденец затвора каза аз искам прогрес, и т.н до 12-та. Затвора отказа да ми дава студентска книжка, каза че като чужденец първия клас, аз съм осигурявал диплома работа 2010 г. в Австралия, който е борил също това от 2010 до днеска. Затвора не е помогнал, в същото време всички други затворници, които участват в обучение получават намаление присъда, два дни обучение се брои 3 дни стопяване присъда, аз съм учил от 2010 до 2017 година висше образование, аз съм единствен затворник в цяла България, който завършил висше образование и за тези 5 години, затвор не е признал тези работни дни въобще, така че ако искам да бъдем реални остатък на моята присъда много по-малко от колкото е представено

от затвора. Затворът не е признал мое обучение, аз получих шестици, успешни семестри на обучение и затвор не е признал абсолютно нищо. Други, които са учили български език първи клас те са получили награди, а аз за 5 години завърших висше образование, но защото затвора беше против това, няма никакво признание от затвор, също така участвам в различни обществени проекти, от страна на затвора няма никакви признания. От страна на затвора признания от страна на живот, прогресивни деяния, е ако рисуваш карта за Колета и боядисваш яйца за В., няма друга изисквания от затвора за затворник. Аз съм стъпвал извън тези рамки на затвора.

Моля, съдът да ме пуска на условно предсрочно, защото според мен няма от страна на затвор няма повече какво да прави с мен. Според мен затвор няма какво да прави с мен повече от сегашния момент, от година и половин според закона и прогресивна система.

**СЪДЪТ** се оттегля на тайно съвещание.

След провеждане на тайно съвещание, съставът на Софийски апелативен съд, намери следното:

Настоящата процедура е по реда на чл. 440, ал. 2 НПК, като с жалба, депозирана от защитника на осъдения се обжалва определение на СГС, постановено по НЧД № 2740/2019 на 17.07.2019 година, с което е оставено без уважение направеното искане за постановяване на условно предсрочно освобождаване от остатъка на наложеното на Д. П. наказание „лишаване от свобода“.

При извършване на въззивна проверка на съдебния акт в цялост, както законът задължава въззивния съд да стори това, а също така и по доводите на страните, се налага на първо място да се отбележи, че в определението си първостепенният съд е изследвал някои обстоятелства, които законът не определя като релевантни за преценката, дали са налице условията за предсрочно условно освобождаване или не. Без да изразява принципно несъгласие с отразените от СГС базисни виждания по въпроса за силата на съдебните актове, за това, че те са задължителни и към тях следва да се проявява необходимият респект, съдът отчита, че в случая не вижда по какъв начин този извод на първостепенния съд е отнесен към конкретния казус.

САС също така отбелязва, че СГС неправилно е обсъждал обстоятелствата, свързани с гражданската част на присъдата и по-конкретно с това изплащано ли е или не обезщетението на потърпевшите. Тази предпоставка не е визирана в закона като такава, която е от значение за преценката за условното предсрочно освобождаване, което логично обяснява позицията на страните да не представят доказателства в тази връзка. Дори да се сподели тезата на първия съд, че подобно обстоятелство може да се третира като релевантно, то той е следвало да не поставя страните в позиция на процесуална изненада, а да им предостави възможност да представят доказателства по този въпрос, който е решил, че следва да включи в доказателствения предмет. Оттам насетне би следвало да прецени и наличието



на обективни възможности за изпълнение или не на гражданското задължение от страна на осъдения към настоящия момент, при отчитане на спецификата, че е лишен от свобода и при изследване на останалите обстоятелства за неговото материално и имуществено състояние. Също така по виждане на този съд въпросът с това дали е бил и на какви основания отказан трансфер няма никакво основание към настоящия доказателствен предмет, затова САС отбелязва, че концентрира своето внимание върху мотивите на съда за отказ, които касаят предпоставките, уредени в закона по смисъла на чл. 439а от НПК. Само за пълнота следва да отбележи във връзка с отразеното по-напред за неизпълнение на гражданските ангажименти произтичащи от присъдата, че от приетите като доказателства в тази инстанция писмени документи се установява, че задължението е частично погасявано, като постъпилото обезщетение на осъдения Д. П. по спечелено от него дело по ЕКЗПЧ, е преведено по сметка на потърпевшите. Това съдът отбелязва единствено за илюстрация на изтъкнатото по-напред, че ако въпрос, който не е включен в подлежащите на преценка по смисъла на закона обстоятелства бъде приет за релевантен от съда, то страните би следвало да са известени за това, за да могат адекватно да вземат отношение по него и да представят доказателства.

Съобразно разпоредбата чл. 439а от НПК, доказателства за поправянето на осъдения се явяват всички обстоятелства, които сочат за положителна промяна у него по време на

изтърпяване на наказанието, като законът изброява и примерно част от тях. Доказателствата за поправка на осъдения са предпоставката, която всъщност се явява спорна в настоящата процедура, дотолкова, доколкото е извън съмнение, че по отношение на осъдения П. е налице първата изисквана от закона предпоставка за условно предсрочно освобождаване, тъй като той фактически е изтърпял повече от половината от наложеното му наказание 20 години „лишаване от свобода“. Това е установимо от всички приложени по делото справки, в това число и от представената в днешно съдебно заседание актуална справка, видно от която към днешна дата фактически осъденият е изтърпял 11 години 8 месеца и 21 дни, отделно от работа е изтърпял 1 година 8 месеца и 14 дни, като остатъкът от неизтърпяното наказание възлиза на 6 години 6 месеца и 25 дни.

Първостепенният съд е приел също наличието на това условие и изводът в тази насока напълно се споделя от настоящия състав.

СГС е приел, че не е налице втората предпоставка, изисквана от закона, като в тази насока, при все че е посочил, че предходните налагани наказания на осъдения са заличени по смисъла на закона и за тях той не следва да се счита наказван, е приел, че от значение са и те, тъй като е длъжен да изследва цялостното поведение на осъдения по време на изтърпяване на наказанието. Въззивният съд застъпва друго виждане, като счита, че разпоредбата на чл. 109 от ЗИНЗС несъмнено урежда обстоятелствата, при които осъденият се счита ненаказван и неговото наказание е заличено.

Формулировката на разпоредбата не внася съмнение в логическото ѝ тълкуване, доколкото тя е ясна и се предвижда безусловно в кои случаи осъденият се счита за ненаказван, нещо повече, предвижда се и изваждане на заповедите от личното досие на затворника. В случая това е сторено, защото в затворническото досие се съдържа заповед за изваждане на всички заповеди за налагани предходни наказания, които по силата на закона или пък заради награди, са били заличени и осъденият се счита за ненаказван за тях. Затова, този състав не намира, че следва да се позовава на заличените наказания като елемент от цялостното поведение на осъдения в затвора. Допълва, че ако го стори, то би следвало да прецени и вида и естеството на тези нарушения, тъй като те също са от значение, а когато заповедите не са налични, логично съдът няма как да изведе тази преценка. Той би могъл да се информира за естеството на допуснатите нарушения само въз основа на отразеното в докладите. В този случай обаче СГС би следвало да съобрази, че част от тези наказания, които са заличени, на които той е съобразил по отношение на поведението на затворника са били наложени преди 2011 г., по-конкретно преди 10.08.2011 г. когато е приведена в изпълнение присъдата. Именно в този момент е започнала корекционната дейност въз основа на влязъл в сила съдебен акт, с който осъденият е бил признат за виновен в извършване на престъпление, въз основа на който той е въдворен да изтърпява наложената му държавна санкция. От момента, в който е влязла в

сила присъдата - 2011 г. до 2014 г., по отношение на осъдения, видно от докладите е имало общо 5 наказания, едно, от които е това, за което България е осъдена по делото „Ш. и П. срещу България“ като е признато, че с налагането му държавата е осъществила нарушение на конвенцията, нарушавайки правата на осъдения. Останалите пък не са били свързани с проява на физическа агресия по отношение на когото и да е, като едно от тях, видно от отразеното в един от докладите, е било определено като демонстративно поведение на осъдения пред Комисията за разпределение на лишенията от свобода. Като отново подчертава, че изобщо не следва да се съобразяват заличените наказания, настоящият съдебен състав излага споменатите съображения единствено, за да мотивира убеждението си, че след като законът предвижда в кои случаи осъденият се счита за ненаказан, то няма как предходни негови прояви, които са заличени, да бъдат съобразявани. Така или иначе последното наказание, за което има данни е било от 2014 г. като до 2018 г. няма данни за каквито и да е било укорими прояви на лишенията от свобода. През същия този период по отношение на осъдения са констатирани множество положителни прояви, за които той бил награждаван, като от 2009 г. до 2018 г. общия брой на наградите, които е получил възлиза на 13. Освен изброените в докладите 11, към тях съдът отчита и заповед № 75/28.05.2019 г. и заповед № 179/16.11.2018 г., като по отношение на заповед № 75 съобразява разпоредба на чл. 166 от АПК и намира, че съдебното обжалване, за което има

данни, че не е приключило и в момента, видно от събраните в тази инстанция доказателства, не е спряло изпълнението на тази заповед. През същия този период от време, също така е видно, че осъденият се е включвал във всички достъпни и предлагани от администрацията курсове: за периода от 2008-2009 година в курс за компютърна грамотност и български език, като за този период от време има данни, че е посещавал занятията редовно, ефективно е усвоявал познанията от провежданите занятия. За периода 2010-2011 г. е участвал в три различни курса, което се е случило и в периода 2011-2013 година. Назначен е бил отговорник на компютърната зала от 30.09.2015г., а след изтичането на една година е бил преназначен отново на тази длъжност. През 2017 г. на самия него е възложено провеждането на курс по английски език с лишени от свобода. През 2019 г. е бил назначен като отговорник в А.-клуба. Към настоящия момент по данни от текущия доклад и след като е бил освободен от длъжността помощник Т. е назначен да полага доброволен труд като градинар. Видно е също така от документацията по делото, че през периода на престоя си в затвора осъденият се е записал в дистанционна форма на обучение за висше образование в университет, има данни, че той полага успешно там изпитите, че се осъществява успешно в тази форма на обучение и че е проявил нужното усърдие в тази посока. Установено е и от данните по делото и от проведеното съдебно заседание, че осъденият е овладял писмено и говоримо български език, а видно и от различните

заповеди за награждаванията, че в много случай е бил награждаван, за това че е помагал на другите лишени от свобода във връзка с изготвени от тях жалби в различни процедури, а както също и че се е включвал по дейност от превеждане от английски на български и обратно.

От всички данни, които се съдържат в досието на осъдения е видно, че през целия си престой в затвора той се е посветил на това да осмисли със съдържание изпълнението на наказанието, което му е наложено, като включително е регистрирал и сдружение, развило и развиващо понастоящем активна дейност в обществена полза. За тези обстоятелства са налице достатъчно доказателства, представени пред тази инстанция, и съдържащи се в досието, те са известни на затворническата администрация. Видно е, че сдружението е предприело ефективни усилия, насочени към това действително да съдейства за подобряване на положението в българските затвори, представителите на сдружението са вземали участие и в обществени обсъждания, свързани със законодателни изменения в тази насока.

През 2018 г. са издадени три заповеди за наказване на осъдения: за нарушения, извършени на 31.05.2018 г., за които са издадени две отделни заповеди, от чиято фактическа част е установимо, че касаят една проява, както и за нарушение на 11.06.2018 г. Всъщност считано от 2014 година те са и първата индиция за неправомерно поведение на осъдения по време на този период от престоя му в затвора. Заповед № 112/21.06.2018 г. и в момента се обжалва пред ВАС. Наказанието по нея обаче,

видно от представените от юрисконсулт М. в тази инстанция доказателства, е изтърпяно на 28.06.2018 година. Следователно към 28.06.2019 година по силата на чл. 109 от ЗИНЗС това наказание е заличено, защото нито едно от нарушенията, споменати по-напред не е извършено след издаването на заповедта, а след това не е регистрирана никаква друга дисциплинарна простъпка на осъдения. Заповед № 118/25.06.2018 г. е заличена със Заповед от 16.11.2018 г., следователно осъденият следва да се третира като ненаказван и по нея. Наказанието по заповед № 119/25.06.2018 г. е заличено със заповед № 75/28.05.2019 г., тоест също не индицира за наличие на наказание. Този извод не се променя от факта, че заличителната заповед е отменена с друга, която е предмет на обжалване, с оглед разпоредбата на чл. 166 от АПК. От изложеното се налага извод, че осъденият не е наказван. А от всички съдържащи се в делото документи е видно, че по време на изтърпяване на наказанието лишеният от свобода е участвал в трудови, образователни, обучителни дейности и в множество различни обществено полезни прояви. Безусловно всички тези данни следва и се третират от съда като доказателства за поправянето на осъдения. Актуалните доклади от 2018 година и от 2019 година съдържат по същество изцяло позитивни фактически данни за осъдения и неговото поведение в затвора. По отношение на личността на осъдения са изтъкнати единствено и то много добри позитивни данни, с това че е с добри комуникативни умения, лидерска нагласа,

толерантен към останалите, любознателен, с изяви интереси в различни области, активен, инициативен, последователен и упорит при реализация на целите си, сензитивен и реактивен към социалната среда, добронамерен и отзивчив като цяло, без расови и дискриминационни нагласи. Отбелязана е дейността му в Българското затворническо сдружение за рехабилитация, регистрирано от него. Отбелязано е, че е емоционално и социално зрял. По отношение на самооценката му са дадени сведения, че тя е реалистична и балансирана, че е наясно със силните и слабите си страни, проявява критичност към слабостите си. По време на престоя в местата от лишаване от свобода е отразено, че не се конфронтира, избягва противопоставяне, диалогичен е, подбира обкръжението си, устойчив е на фрустрация. Следва да се отбележи, че тези данни впрочем, специално за самооценката и личността на осъдения, фигурират още в доклада от 20.08.2015 г. и последователно са обективирани в изготвените по насетне доклади.

По въпроса за отношението към правонарушението, за което в началото е било констатирано, че липсва критичност (в първоначалния доклад от 2012 г.), че той не поема отговорност, че не разпознава фактори като мотиви за извършване на деянието и че не показва разкаяние по отношение на извършеното, следва да се отбележи, че постигнатата корекция в тази нагласа е значителна като спадът, изразен в цифров израз е от 9 на 1 точки. При това още в доклада от 2015 г. се набелязва начало на промени



в това отношение. Всъщност заключението в последния доклад е, че лишеният от свобода „приема напълно отговорността за извършеното, разбира мотивите за него, признава вредата, която е причинил на жертвите“, че е мотивиран напълно за промяна към спазване на социалните норми и правовия ред. За това, че безусловно е постигната нужната корекция в тази насока, съдът отсъжда и по последния план за препланиране, видно в който в тази зона не е прието, че има какво още да се постигне. Във всички зони, които са били определени като дефицитни в първоначалния доклад и в следващите доклади до 2014 г., е отбелязан изключителен напредък. Съдът намира за нужно да отвори скоба и да посочи, че изтъкнатото от защитата, че всъщност докладът от 2013 г. и двата от 2014 г. както и този от 28.02.2013 година, по съдържание не разкриват каква конкретно дейност в изпълнение на първоначалния план е била предприета за изпълнението му; видно от съдържанието им докладите са с почти идентично съдържание, с изключение единствено за отбелязванията за заповед за награда в единия и за заповед за наказание в друга. Непромененият риск от рецидив е коментирани в съответствие с първоначалния доклад, без някаква обосновка или данни за това дали е била извършвана нова оценка. От 2015 година насетне, в докладите вече се съдържат и по-конкретни данни като още през 2016 година рискът от рецидив е намален от 41 на 25 точки. Понастоящем този риск, поне така както е отразено в представения на съда актуален доклад възлиза на 12 точки, толкова е математическият му

сбор. Ако към тях се добавят 5-те точки заради естеството на престъплението, заради което е осъден П. и които не подлежат на никакво снижение, защото са константна величина, то се налага извода, че общо към настоящия момент рискът от рецидив е оценен на 17 точки като следва да се отбележи, че за съда не става ясно, защо трудовата заетост в предния доклад е определена с дефицит от 1 точка, а в следващите с дефицит от 2 точки, при положение че няма данни за промяна на трудовата заетост в периода между изготвянето на двата доклада. Така или иначе във всички обследвани зони рискът е оценен понастоящем на 1 точка, на трудовата заетост на 2 и единствено в зоната „умения за мислене“ на 6 точки. От фактическите констатации в самите доклади, обаче, не изглежда осъденият да разкрива особени дефицити в тази зона – умение за мислене. С оглед активностите, извършвани от осъдения, целенасочения подход, който той е полагал при реализиране на общественополезни цели, както и на цели, полезни в личен за него аспект, подкрепящи и надграждащи неговото развитие, може да се заключи по-скоро обратното: че при него е формирана способност за разпознаване на проблемите и за решаването им по социално приемливи начини. В тази насока има резон в заявената позиция, че поведението на осъдения именно заради предприети от него стъпки за разрешаване на различни проблеми по време на изтърпяване на наказанието му, най-вече обръщане към държавни институции, към съдилищата, адресиране на жалби и прочие, поведението му в

затвора е дефинирано като проблемно и неприемливо в определени периоди. Както е отбелязал и първият съд обаче, възползването от законоустановените възможности, със законоустановени средства и по предвидения в законите ред, не може да се третира в ущърб, на когото и да е под претекст, че не е склонен или има враждебна нагласа към спазването на установените правила.

Апелативният съд съобразява също така и представените и приети като доказателства положителни характеристики, дадени от председателя на Български хелзински комитет, както и от пастор К. и отец П.. Те съответстват на констатациите в докладите от 2018 и 2019 година, доколкото и наблюденията на самата администрация в затвора за личността на осъдения, също са в позитивна насока. Всъщност всичко изразено в обстоятелствената част от самите доклади и становища се явява в известна степен в несъответствие с отразеното в тях отрицателно становище за постановяване на условно предсрочно освобождаване, с аргумент, който според съдът не е убедително защитен, защото не може да се определи като обоснован, че по отношение на осъдения възпитателният процес следва да продължи.

Съдът счита, че при тези данни за прояви на осъдения по време на изпълнение на наказанието, които сочат изцяло за положителна промяна у него, може да се приеме убедително, че изпълнението на целите на наказанието е дефинитивно и необратимо постигнато. Преди

процесното осъждане осъденият не е имал криминални прояви. И по време на изпълнение на наказанието с поведението си в затвора лишеният от свобода в нито един момент не е разкрил, че може да представлява риск било за останалите лишени от свобода, било за служителите в администрацията или за когото и да е друг, дотолкова, доколкото никоя от неговите прояви не разкрива криминогенен елемент, свързан с насилие или с незачитане на чуждите права или с незачитане на правилата в социума. Затова, а и като съобразява отразеното в методическите указания за оценка на риска, в раздел РВ-8, както и отразеното в личната книжка на осъдения, в която пък рискът за обществото е определен от среден към нисък, съдът намира, че поначало твърдението, че рискът за обществото и сега продължава да бъде среден може да се мотивира само с данните за престъплението, за което е осъден П., но не и с нещо друго. Но естеството на престъплението е константна величина, а законът не изключва определен кръг престъпления от тези, за които може да се допусне условно предсрочно освобождаване. Няма прояви на осъдения или данни за негови нагласи, от които да е изводим среден риск от вреди за обществото.

Остатъкът от наказанието, който възлиза на 6 години 6 месеца и 25 дни, както посочиха и представителят на прокуратурата, и представителят на началника на затвора не е малък, но той единствен, както е посочено и в разпоредбата на ал. 3 на чл. 439а НПК, не може да служи за отказ от постановяване на условно

предсрочно освобождаване.

В обобщение на всички свои съображения изложени дотук, въззивният съд намира, че са налице основания да отмени определението на предходния, защото за разлика от него приема, че конкретните доказателства по делото установяват данни за поправянето на осъдения, които определят по-нататъшния му престой в затвора като неоправдан от гледна точка на легитимната необходимост от постигане на целите на наказанието, доколкото по отношение на него те вече следва да се приемат за успешно реализирани.

Предвид обстоятелството, че осъденият не е български гражданин, а и с оглед липсата на конкретни данни, които да обусловят необходимостта от това, съдът намира, че прилагането на пробационна мярка в рамките на изпитателния срок не се налага.

В обобщение на изложеното, САС

**ОПРЕДЕЛИ:**

**ОТМЕНЯ** протоколно определение от 17.07.2019 година на Софийски градски съд, Наказателно отделение, 22-ри състав, постановено по НЧД № 2740/2019 година и вместо него на основание чл. 70, ал. 1 от НК

**ПОСТАНОВЯВА** условно предсрочно освобождаване по отношение на Д. П. от изтърпяване на остатъка на наложеното му наказание от 20 години „лишаване от свобода“ по НОХД № 866/2008 година на СГС, възлизащ в размер на 6 години 6 месеца и 25 дни и

ОПРЕДЕЛЯ изпитателен срок в размер на 6 години 6 месеца и 25 дни.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно.

Препис от него да се изпрати на Затвора [населено място], за изпълнението му.

Представеният днес бюлетин от юрисконсулт М. – книга четири от бюлетин Затворено дело да се копира и приложи по делото, а оригиналът да се върне, заедно с личното досие на осъдения.

Протоколът е изготвен в съдебно заседание, което приключи в 13:47 часа.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1.

ЧЛЕНОВЕ:

2.

СЕКРЕТАР: